

Natuurlijk is het niet de bedoeling dat alles altijd misgaat. Niemand wil het meisje zijn dat altijd over stoepjes struikelt, precies de verkeerde dingen zegt en om de dag haar eten laat verpieteren. Maar het gebeurt gewoon vanzelf. Het is de natuur. Ik kan er niks aan doen. Je moet er maar om lachen, zeggen de mensen om mij heen, en dat doen ze zelf dan ook hartelijk. Je zou ze eens moeten opschrijven, zeggen ze ook wel eens, al die rare dingen die jij meemaakt.

Dus misschien moet ik dat inderdaad maar doen.

Oppervlakkige doos

donderdag 7 oktober

Kortgeleden ben ik tot de conclusie gekomen dat ik niet deug als aankomend academica. Binnen een jaar word ik doctorandus pedagogische wetenschappen en ik voldoe eerlijk gezegd totaal niet aan de verwachtingen.

Ik ben niet geabonneerd op Pedagogiek in Praktijk of het Tijdschrift voor de Orthopedagogiek of Pedagogische Studiën. Ik kijk niet naar documentaires over gezinnen in achterstandswijken of probleemleerlingen op het VMBO, sterker nog, ik heb geen flauw idee waar en wanneer die op de televisie zijn. Ik heb geen mening, ik herhaal, géén mening over de corrigerende tik, de kwaliteitseisen aan kinderopvang in Nederland en Iederwijsscholen. Ik volg niet puur uit interesse extra vakken bij ontwikkelingspsychologie of onderwijskunde. Bij colleges zit ik niet op de eerste rij om docenten met vragen te overdonderen. Meestal scheur ik het cryptogram uit de Mare en leg 'm in mijn schrift, zodat ik 'm onopvallend in kan vullen tijdens de les. Ik ben geen leergierige student die overal en altijd het naadje van de kous wil weten. Ik verwonder me niet elke dag over mijn nieuw opgedane kennis. Ik weet dat mijn ouders dat beeld nog steeds hebben van mij. Ik laat ze maar in die waan. Some things are better left unsaid.

Kortom, ik ben niet écht wat je noemt het prototype van een wetenschapper.

In werkelijkheid doe ik studiegewijs sowieso helemaal niets wat niet voor een studiepunt is. Ik lees dus alleen verplichte studieboeken, nee sterker nog, alleen verplichte hoofdstukken. Colleges vind ik over het algemeen tijdverspilling, zeker als er geen aanwezigheidsplicht is. Ik ben tevreden met een zes en weet na jarenlange studie-ervaring precies in te schatten hoeveel tijd ik in een tentamen moet investeren om dat te halen.

Ik lees het liefst de Mijn Geheim of de nieuwste pocket van Candlelight, kijk naar wanstaltige programma's als GTST, Friends en de Modepolitie, ik heb een hekel aan

intellectuele filmhuisfilms, en áls ik achter de computer zit om aan mijn scriptie te werken, zit ik meer op internet dan in SPSS en Word.

Zo komt dat ding dus nooit af.

Ik heb ooit eens ergens iets gelezen over 'coping-methodes' en de beste manier om met een probleem om te gaan is het gewoon accepteren. Dus bij deze: ja, ik ben een oppervlakkige doos (Annemiek heet ik trouwens, aangenaam) en de dingen waar ik oprecht in geïnteresseerd ben zijn: de avonturen van de Gilmore Girls, de winnaar van Idols, die leuke broek bij Mexx die ik net niet kon betalen, wat mijn daghoroscoop op Teletekst zegt en hoeveel calorieën er in een Bonbonbloc zitten. Om maar eens wat te noemen!

Ik lieg als ik zeg dat het me helemaal niets doet, maar ik heb er mee leren leven.

Het enige wat me nog wel echt dwars zit is dat ik ook niet echt geslaagd ben als oppervlakkige doos. Dat ik dan niet op z'n minst een perfect uiterlijk heb. Je weet wel, mooie gelakte nagels, egaal bruine huid, strak buikje, perfect geëpileerde wenkbrauwen, haren altijd in model. Bij mij mankeert er altijd wel iets en of het luiheid is, gebrek aan geduld of gewoon genetische pech, ik weet het niet. Als ik me 's ochtends opmaak, is er 's avonds niks meer van te zien. Mijn nagels scheuren. Als ik probeer een egale huid te creëren dan eindig ik negen van de tien keer met een gezicht dat eruit ziet als een pasgeverfde beige muur. Mijn haar zit nooit zoals ik wil.

Op de een of andere manier staan kleren mij ook altijd anders dan bij die modellen in de Cosmopolitan en de Yes, wat waarschijnlijk ook te maken heeft met het feit dat ik zo ongeveer stopte met groeien, in de lengte wel te verstaan, toen alle anderen er net mee begonnen.

Ik heb geen zin om al te lang uit te wijden over mijn leven als faler, maar wat ik nog wel kwijt wil over oppervlakkigheid bij academici is dat ik denk dat ik niet de enige ben. Ik bedoel, je kunt het zo gek niet bedenken of er bestaat wel een lotgenotenclub voor, en dan zou dat hier niet voor gelden?

Sterker nog, ik heb voor mezelf de theorie dat hoe meer titels iemand heeft en hoe meer bijbehorende interessantedoenerij diegene vertoont, hoe erger het is. Ooit heb ik een docent van mij horen beweren dat hij iedere avond naar Big Brother keek, puur uit wetenschappelijk psychologisch oogpunt. MY ASS!! Ik wed dat hij als geen ander geboeid was door de lotgevallen van Bart en Ruud en hoe die mensen ook allemaal heetten en ik vond dat best, maar waarom geeft zo'n vent dat dan niet gewoon toe?

Vroeger kon ik me nooit voorstellen dat mijn docenten ook gewoon een leven hadden. Ik had een of ander bizar beeld dat ze dag en nacht op de universiteit zaten en dat 's nachts gewoon iemand de stekker eruit trok. Tegenwoordig denk ik dat ze

's avonds gewoon in hun joggingbroek op de bank zitten met een zak chips en naar Ron en André's Bingopaleis kijken. Of erger natuurlijk, het kan altijd erger. Gelukkig zien de meeste docenten er trouwens ook niet uit.

Doen alsof je luistert

vrijdag 8 oktober

Als er een handboek bestaat voor doen alsof je luistert naar je partner dan heeft Thijs het zeker weten gelezen. Ik word toch zo moe van dat quasi-begrijpende gedoe van hem. Vanmiddag had ik gesprek met mijn scriptiebegeleider, het was allemaal nogal deprimerend verlopen, er moeten een heleboel dingen worden aangepast in mijn scriptievoorstel waarvan ik dacht dat ze gewoon klaar waren. Ik kwam dus nogal chagrijnig thuis, ik vertel Thijs beknopt wat er gebeurd is en wat is alles wat hij zegt?

'Vervelend voor je, meis. Zal ik iets te drinken voor je pakken?'

Ik weet gewoon zeker dat hij geen flauw idee heeft hoeveel extra werk dit mij oplevert, of dit betekent dat ik later dan eind dit studiejaar ga afstuderen en WAT er precies mis is met mijn huidige scriptievoorstel, sterker nog, ik weet zeker dat hij de helft van mijn verhaal niet eens gehoord, laat staan begrepen heeft. Thijs vraagt niks, Thijs zegt gewoon op de automatische piloot: 'Vervelend voor je, meis.'

Dat zelfingenomen toontje wat daarachter zit irriteert me ook zo mateloos. Zo van: ik weet wel wat Annemiek wil horen, mijn inzicht in de vrouwelijke psyche is zo uitmuntend dat ik gewoon op de automatische piloot kan antwoorden. Dat hij denkt: vrouwen willen een meelevende man, want dat staat in de vrouwenbladen, en dat ik eigenlijk altijd hetzelfde antwoord geef en niet eens echt naar haar luister, ach, dat hoort ze vast niet eens.

Ik klink misschien als een ondankbaar mormel en dat zal ik ook vast wel zijn, maar hallo, mag ik ook een keer? Ik wil gewoon zo'n ouderwetse vent, zo'n man-man waar iedereen zo over *schijnt* te mopperen, die al vijf mogelijke oplossingen heeft genoemd voor jij je verhaal hebt afgemaakt. Niet dat dat dan ook per definitie oplossingen zijn waar ik iets aan heb, maar dan heb ik tenminste het idee dat hij echt luistert en mee probeert te denken inplaats van de model-man uit te hangen uit zo'n zeikboek over relaties en mannen en vrouwen.

Het ligt er gewoon te dik bovenop!

Soms denk ik dat we gewoon niet matchen.

Thijs wil veel te graag zo'n stel zijn uit zo'n Amerikaanse serie, waar alle problemen opgelost kunnen worden door samen wijn te drinken (lust ik niet eens!) bij de open haard en door op vakantie te gaan naar zo'n klef eiland met palmbomen en door samen appeltaarten te bakken en lange boswandelingen te maken.

Het ergste is, hij bedoelt het allemaal zo goed.
Maar hij wil te graag Ken zijn, maar ik dus geen Barbie.

Wat dan wel? Als ik dat eens wist...

Mr. Waarom Niet

dinsdag 12 oktober

Laat ik de dag maar eens beginnen met een bekentenis: Echt verliefd ben ik nooit geweest op Thijs.

Zo, Je kunt het maar beter gezegd hebben. Niet dat hij het weet, hoor. Zelf heb ik er niet zo'n probleem mee. Ze zeggen toch altijd dat verliefdheid op den duur overgaat, dus ik ben mijn tijd alleen maar een eindje vooruit. Uiteindelijk ben je als het goed is toch wel zestig jaar bij elkaar, verliefd ben je áls je het bent maar een paar jaar. Relatief maakt het nauwelijks uit.

En ik heb het toch afgezworen.

Ik vind het prima zo.

Een tijdje geleden las ik een artikel over Mr. Good Enough. Dat herkende ik heel erg, ik verwoord het alleen anders. Ik noem Thijs mijn Mr. Waarom Niet.

Ik heb Thijs ontmoet via een datingsite waar ik me twee jaar geleden samen met Marije heb ingeschreven. Haar idee natuurlijk. Ze kon zo ontzettend goed praten met ene job1980 en met nog een stel cybervrienden na heel veel gezeur hoe leuk het wel niet was en hoe makkelijk je mensen kon leren kennen op internet heb ik me ook aangemeld.

In eerste instantie dus echt niet omdat ik op zoek was. Echt niet. Ik vond het prima zonder vriendje. Maar na een aantal gruwelijk mislukte dates (soms wilde ik het liefst gewoon via het toiletraampje ontsnappen) werd ik een beetje wanhopig. Ik weet niet of je dat gevoel kent. Ik heb het ook wel eens als ik iets in de winkel zie wat ik 'wel leuk' vind en wat dan uitverkocht blijkt te zijn als ik het besluit te kopen. Dan moet en zal ik het hebben, al moet ik er honderdtachtig winkels voor aflopen. Of als je een liedje downloadt op Kazaa dat je 'wel weer eens wil horen' vindt en je krijgt zo'n vergalde versie met een hoop storing en herrie. Dan moet ik een goede versie vinden. Zo ging het met die dates ook. Hoe meer idioten ik ontmoette, hoe meer ik het gevoel had van 'ik moet en zal een normale vent ontmoeten'. Het oneerlijke was namelijk dat Marije na de eerste de beste date al een beetje zelfvoldaan smoorverliefd zat te zijn op Job en zat te zwijmelen hoe geweldig die site wel niet was. Terwijl ik dus alleen losers had ontmoet. Dus. Ik moest en zou. Et cetera.

Thijs was mijn achtste date als ik me niet vergis. We hadden afgesproken bij La Place in de V&D en ik ging er al naartoe met zo'n gevoel van 'wat zal het er nu weer voor eentje zijn'. Maar op Thijs was eigenlijk helemaal niks aan te merken. Hij praatte niet met een irritant accent, hij sliste niet, hij stonk niet, hij had geen afgrijselijke smaak in schoenen, hij droeg geen ongewassen kleding, geen raar lachje. Eigenlijk zag hij er best goed uit. Netjes, verzorgd, autoverkoper, vlot, sociaal. Enzovoort. Dus toen hij me belde voor een tweede date dacht ik - ook al had ik niet direct vlinders in mijn buik - eigenlijk: waarom niet? En dat bleef ik denken bij de derde, vierde, vijfde date. Toen we opeens een relatie hadden. Toen Thijs vroeg of ik bij hem introk en ik zijn huis toch wel beter vond dan mijn ganghok in het altijd gore en gehorige studentenhuis waar ik toen nog woonde.

Ik mag niet klagen over Thijs. Ik denk dat er zat meiden zijn die het slechter hebben getroffen. Maar toch, hij blijft mijn Mr. Waarom Niet. Soms voel ik me daar schuldig over, soms baal ik ervan en soms denk ik dat het beter is zo. Echt verliefd ben ik na mijn introductieweek al niet meer geweest en eerlijk gezegd, als ik terugdenk aan die ervaring weet ik niet of ik daar rouwig om moet zijn. Dat was het moment dat ik besloot niet meer verliefd te worden.

Maar dat vertel ik volgende keer wel.

To be in love or not

woensdag 13 oktober

Mijn laatste verliefdheid was heeeelemaal in de introductieweek. Lang geleden dus. Ik ontmoette hem op de vereniging waar ik me een paar dagen later, door hem uiteraard, in liet schrijven.

Ik was niet het meest opvallende meisje van de nieuwe lichterij eerstejaars, dus ik had niet verwacht dat hij interesse zou tonen, maar dat maakte het voor mij alleen maar nog spannender.

Het werden een paar heel romantische dagen, voor mij dus, het enige probleem was dat hij al op dag 1 van de KMT, tijdens het kamp dus, vastgezogen zat aan een ander meisje. Zo'n overdreven luidruchtig 'kijk eens hoe spontaan ik ben!'-kind met lang blond haar aan wie ik meteen een hekel had. En later aan haar hele jaarclubje. Sterker nog, mijn hele jaarclub haatte haar hele jaarclub en niemand behalve ik wist precies waarom. Op zo'n vereniging lult iedereen over iedereen en blijkbaar was men het met mij eens wat betreft die blonde trien en haar vriendinnen. Al wist natuurlijk niemand precies waarom ik haar zo haatte. Ik keek wel beter uit dan dat aan de grote klok te hangen. En eerlijk is eerlijk, het was gewoon een irritant wijf, dat kon niemand ontkennen.

Het vervelende was trouwens nog dat hij lid was van de kennismakingscommissie en ik dus drie weken lang moest doen wat hij zei terwijl ik hem het liefste wilde doodschieten. Met de blonde trien kreeg hij een soort van knipperlichtrelatie. Dat op zich was niet iets om jaloers op te zijn, want wat ik met hem wilde was gewoon trouwen en kindjes, of in elk geval het vooruitzicht daarop, maar ik was toch jaloers. Het feit dat hij haar blijkbaar interessant genoeg vond om steeds naar terug te gaan terwijl hij mijn naam waarschijnlijk niet eens meer wist vond ik behoorlijk vernederend. Hij zei me niet eens meer gedag!

Vanaf dat moment was ik overtuigd van het feit dat verliefd zijn je niks meer oplevert dan ellende en vernedering. Beter laat dan nooit, dacht ik, na zes jaar middelbare school vol onbeantwoorde liefdes en gejack om verbroken verkeringen was hij er eigenlijk nog eentje te veel geweest.

Ik besloot me aan te passen aan de studentencultuur. Scharrelen dus. Voor even was leuk, beetje kletsen, beetje zoenen, soms een beetje seks, maar het moest allemaal niet te dichtbij komen. En toen ik Thijs ontmoette was ik eigenlijk wel toe aan iets dat langer duurde dan twee weken en het feit dat ik niet zo ondersteboven van hem was en hij om de een of andere reden wel van mij vond ik ook wel ideaal. Ik was de perfecte vriendin, vond ik zelf. Nooit over de rooie omdat hij niet belde, nooit jaloers omdat hij naar een andere meid keek. Ik was zo cool dat ik haast verliefd werd op mezelf.

Ik fantaseer nog steeds vaak dat mijn introductieliefde heel erg lelijk is geworden, met een dom kapsel en oubollige kleren. Helaas blijkt steeds als ik hem tegenkom op de faculteit dat hij alleen maar leuker wordt. Soms ben ik bang dat het gewoon een oneindig stijgende lijn is en dat ik hem altijd zal blijven tegenkomen in mijn leven. Dat hij met die blonde griet trouwt die ook nog mooier is geworden en die ik ook niet kan ontlopen, evenmin als hun onuitstaanbaar schattige kindertjes, terwijl ik met Thijs getrouwd ben en een verzuurde kop heb gekregen van ontevredenheid.

Ik hoop dat ik hem na mijn afstuderen gewoon nooit meer zie zodat hij in mijn fantasie een saaie lelijke lul kan worden die postzegels spaart en op zijn vijfenveertigste een contactadvertentie zet in de Mijn Geheim. Dat lijkt me voor iedereen het beste.

*Het weblog van Annemiek, Susan van Kruijssen, Uitgeverij de Kern,
ISBN 9031510789, € 14,95*